

Iacov - Comentarii Jean Koechlin

Iacov se adresează fraților lui, creștini ieșiți din iudaism, care nu au abandonat încă toate legăturile. Îi invită să privească încercarea ca o bucurie perfectă: două cuvinte care la prima vedere nu se potrivesc împreună. Totuși, printre creștinii evrei, unii realizaseră aceasta (Evrei 10.34). Și această experiență se alătură declarației lui Pavel: „Ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce (cultivă) răbdare” (Romani 5.3; comp. cu Coloseni 1.11). Altă contradicție aparentă este că, în timp ce răbdarea implică așteptarea a ceea ce nu ai, Iacov adaugă: „neducând lipsă de nimic” (v. 4). Ceea ce vă poate lipsi cu adevărat nu sunt bunurile pământești, ci înțelepciunea. Atunci s-o cerem Domnului, cum a făcut tânărul Solomon (1 Împărați 3.9). Chiar dacă este sărac, un creștin nu duce lipsă de nimic, pentru că Îl are pe Isus. Și bogatul se poate bucura în smerenie în comuniune cu Cel care S-a făcut nimic și S-a coborât până la moartea de cruce. Să-i invidiem pe cei care vor trece ca floarea ierbii? Să avem în vedere cununa vieții. Aceasta îi va răsplăti pe cei care vor fi îndurați încercarea cu răbdare, altfel spus, a celor care-L iubesc pe Domnul (v. 12).

În versetele 2 și 12, cuvântul ispită are semnificația unei încercări din afară, pe care Dumnezeu o trimite spre binele nostru și, în final, pentru bucuria noastră. În versetul 13, a fi ispitit are un alt sens: implică răul; acesta este declanșat din interior prin poftă. Cum ar putea fi Dumnezeu cauza unor asemenea lucruri? Nimic întunecos nu poate veni de la „Tatăl luminilor” (v. 17; comp. cu 1 Ioan 1.5). Cel care ni l-a dat pe propriul Lui Fiu, împreună cu El ne dă „orice dar desăvârșit” (v. 17; vezi și Romani 8.32). Sursa răului este în noi: gânduri rele, din care decurg cuvinte rele și fapte rele. Dar nu este de ajuns să fim conștienți. Riscăm să fim ca o persoană care, privind în oglindă, constată că este murdar, dar care nu se duce apoi să se spele. Cuvântul lui Dumnezeu este această oglindă. Îi arată omului ceea ce este; îl învață ce înseamnă să facă bine (cap. 4.17), dar nu poate face binele în locul lui. Care este singura „slujbă religioasă” recunoscută de Dumnezeu Tatăl? Nu ceremoniile deșarte pe care oamenii le numesc religie. Ea decurge din dubla poziție în care Domnul i-a pus pe ai Săi. În lume, și aceasta este devoțiunea dragostei. Nu din lume, este deci pentru a ne păstra curați (v. 27; Ioan 17.11,14,16).

Suntem influențați mai mult decât credem de falsa scară de valori de care se folosește lumea, precum averea, rangul social... Până și un Samuel avea nevoie să învețe că: „omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă” (1 Samuel 16.7b). Și știți până unde a ajuns lumea „privind după înfățișare”? Până într-acolo încât a disprețuit și a respins pe Fiul lui Dumnezeu, pentru că venise ca sărac pe pământ (2 Corinteni 8.9). Și astăzi, frumosul nume al lui Hristos, cu care sunt numiți creștinii, este obiectul batjocorii și al hulelor. Aceia care-l poartă, acești săraci pe care lumea îi disprețuiește, sunt numiți de Domnul moștenitori ai împărăției (v. 5; Matei 5.3). Lor li se impune deci legea imperială, adică cea a împăratului (v. 8). A nu împlini porunca dragostei înseamnă a încălca toată legea, așa cum pentru a rupe un lanț este suficient să fie ruptă o singură verigă. Astfel, noi suntem toți vinovați, convinși de păcat. Dumnezeu însă a găsit o glorie mai mare în îndurare decât în judecată. Această îndurare ne plasează definitiv sub o cu totul altă „lege”: cea a libertății. Libertatea unei firi noi, care-și găsește plăcerea în ascultarea de Dumnezeu (1 Petru 2.16).

Unii au crezut că este o contradicție între învățătura lui Iacov și cea a lui Pavel (de exemplu în Romani 4). În realitate, fiecare prezintă aspecte diferite ale adevărului. Pavel demonstrează că, pentru ca cineva să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, este suficientă credința, iar Iacov explică că, pentru a fi îndreptățit în ochii oamenilor, sunt necesare fapte (v. 24; 1 Ioan 3.10). Nu rădăcina, ci rodul ne permite să apreciem calitatea unui pom (Luca 6.43,44). Credința lăuntrică nu se poate arăta oamenilor decât prin fapte. Eu nu văd curentul electric, dar funcționarea unei lămpi sau a unui motor îmi permite să afirm prezența lui într-un fir conductor. Credința este un principiu activ (v. 22), o energie internă care mișcă angrenajele inimii. Pavel și Iacov își ilustrează învățătura prin același exemplu: cel al lui Avraam, la care se adaugă aici exemplul Rahavei. După morala omenească, primul este un tată criminal, iar cea de-a doua o persoană cu o purtare rea, care-și trădează poporul. Dar faptele lor nu sunt altceva decât manifestările cele mai înalte ale consecinței credinței lor; aceasta i-a determinat să facă cele mai mari sacrificii pentru Dumnezeu. Prietene, poate că într-o zi ai spus că ai credință. Ai arătat tu aceasta?

După cum credința, dacă există, se manifestă în mod necesar prin lucrări, tot așa întinarea se exteriorizează, mai devreme sau mai târziu, prin cuvinte. Orice mașină cu aburi are o supapă prin care suprapresiunea răbufnește irezistibil. Dacă lăsăm să crească această «presiune» fără s-o judecăm, ea se va trăda inevitabil prin cuvinte pe care nu le vom putea stăpâni. Astfel Domnul ne face să constatăm necurăția buzelor noastre (Isaia 6.5) și ne arată sursa interioară: prisosul inimii (Matei 12.34; 15.19; Proverbe 10.20). Prin judecata de sine însă, ne invită să despărțim „ce este de preț de ce este fără preț”, pentru a fi precum gura Lui (Ieremia 15.19). Există înțelepciune și înțelepciune. Cea de sus, ca orice dar desăvârșit, coboară de la Tatăl luminilor (cap. 1.17). Trăsăturile ei ne vor face s-o recunoaștem: este mereu curată, fără voință proprie, activă în bine. Ar trebui să recitim aceste versete ori de câte ori suntem pe cale să ne întrebuițăm rău limba: pentru ceartă, minciună (v. 14), vorbire de rău (cap. 4.11), lăudăroșenie (cap. 4.16), cârtire (cap. 5.9), jurăminte sau vorbe ușurate (cap. 5.12; Efeseni 4.29; 5.4). Cu alte cuvinte, de cât de multe ori pe zi!

O ceartă între copii ai lui Dumnezeu arată negreșit că voința fiecăruia dintre ei nu a fost zdrobită. Domnul ne arată că aceasta este încă un obstacol care împiedică rugăciunile noastre să fie ascultate (citiți Marcu 1.25). Pot fi două motive pentru care nu primim răspuns. Primul este că nu cerem, deoarece „oricine cere, capătă” (Matei 7.8). Al doilea, pentru că cerem rău. Aici nu este vorba de forma stângace a rugăciunilor noastre (oricum, „nu știm ce să cerem așa cum ar trebui” – Romani 8.26), ci de scopul lor. Avem în vedere gloria Domnului, sau satisfacerea poftelor? Aceste două principii nu se pot împăca. Iubind lumea, trădăm cauza Dumnezeului nostru, pentru că lumea l-a declarat război, răstignindu-l pe Fiul Lui, iar neutralitatea este imposibilă (Matei 12.30). Invidia și pofta sunt lucrurile cu care ne atrage lumea, dar Dumnezeu ne dă infinit mai mult decât ne poate oferi lumea: un har mai mare (v. 6; Matei 13.12). Fie ca aceia care au învățat de la Mântuitorul blândețea și smerenia (Matei 11.29) să poată gusta acest har. Dar, pentru a experimenta virtuțile harului, trebuie mai întâi să fi ajuns conștient de propria mizerie (v. 8, 9; comp. cu Ioel 2.12,13).

Cei care fac planuri (v. 13-15; Isaia 56.12b) și cei care strâng bunuri pământești (cap. 5.1-6) sunt adesea aceleași persoane (Luca 12.18,19). Și una și alta sunt străine de viața de credință. A dispune de viitor înseamnă a pune voința proprie în locul celei a lui Dumnezeu; și este chiar necredință, arătând neîncredere în venirea apropiată a Domnului. Cât despre bogății, este un lucru șocant să le strângi în „vremurile din urmă”. Riscurile ce amenință bogățiile pe pământ: degradarea, furtul, devalorizarea... demonstrează că acestea sunt bogății trecătoare, aur și argint ruginit (vezi Psalmul 52.7). De aceea, Domnul recomandă: „Faceți-vă pungi care nu se învechesc, o comoară care nu pierie, în ceruri,

unde hoțul nu se apropie, nici molia nu strică” (Luca 12.33). Abundența de bunuri materiale duce la împietrirea inimii: Față de Dumnezeu, pentru că atunci pierdem ușor sentimentul dependenței de El și uităm adevăratele nevoi, care sunt cele ale sufletului (Apocalipsa 3.17). Și față de aproapele, pentru că ne este greu să ne punem în locul celor cărora le lipsesc cele necesare (Proverbe 18.23).

Toamna este anotimpul aratului. Opt până la zece luni se vor scurge – în care se succed frigul și căldura, ploaia și soarele – până să se coacă un nou seceriș. Câtă răbdare îi trebuie agricultorului! Ca și el, să avem și noi răbdare, pentru că „venirea Domnului este aproape” (v. 8). Să ne folosim deopotrivă resursele: în momentele de bucurie, cântările; în încercare (ca în orice vreme) rugăciunea fierbinte a credinței. Facem noi uneori experiența că ea „poate mult” (Ioan 9.31b)? Versetele 14-16, care în creștinătate sunt folosite pentru a justifica tot felul de practici, își păstrează valoarea deplină dacă sunt îndeplinite toate condițiile menționate. Oricum, un creștin dependent se va simți rareori liber să ceară vindecarea; mai curând, împreună cu cei din apropierea lui, se va ruga să poată accepta liniștit voia lui Dumnezeu. Sfârșitul epistolei pune accent pe ajutorul frățesc în dragoste: mărturisirea reciprocă a greșelilor, rugăciunea unul pentru altul, grija față de cei lipsiți. Învățătura ocupă puțin loc în această epistolă. Din contră, punerea în practică a creștinismului nostru este prezentată pe larg. Să ne ajute Dumnezeu să fim, în adevăr, nu ascultători uituci, ci împlinitori (cap. 1.25).

clickbible.org